Almási Andor Román Katona

A jobb oldali a férjem. Akkor készült a kép, amikor katonaköteles volt, a második világháború előtt. Román katona volt. Perfekt beszélt románul. Legalább húsz éves lehetett, katonaköteles. Nem is ismertem még akkor. Nyárádszeredában apósomnak hat gyereke volt. Almási olyan ember volt, hogy azt akarta, hogy egy [a fiai közül] maradjon otthon az üzletben, és ő vezesse tovább az üzletet. Sörtöltödéje volt egyébként -- ez volt a foglalkozása. Nyárádszeredában a főtér kellős közepén volt egy nagy háza, egyik oldalon a lakásuk volt, és vele szemben, ugyanazon az udvaron a sörtöltöde. Megvett a Bürger sörgyártól [Maros]Vásárhelyről egy vagon sört, kisvasúttal levitték

hozzá, ő beszállította, s volt három-négy asszony, akik a töltödében üvegbe töltötték. Volt szekere-lova, és egy legény vitte a Bürger sört a kocsmárosoknak végig a Nyárád mentén egészen Korondig, mert minden faluban volt kocsma, és ott adta le a sörösüvegeket. A Kossuth Lajos utcában volt a Bürger-palota, de ő nem ott lakott. A Vörös Kakas is Bürger-palota volt. A férjem semmi szín alatt nem akarta [folytatni az üzletet], ezért semmilyen segítséget nem adott neki az apja. Adott neki lakást és kosztot, semmi egyebet. Úgyhogy, szegény, nagyon nehezen végezte az öt évet. A férjem tökéletesen beszélt románul, dacára annak, hogy Nyárádszeredában született. Az apja besztercei volt, a nagyapjáék üvegesek voltak. Apfelbaumnak hívták az ottani nagyszülőket, de az apósom magyarosította a nevét Almási Bernátra. A lényeg az, hogy épült egy szép román gimnázium, ami létezik ma is Besztercén, amit beüvegeztek ingyen. És ezért kapott egy oklevelet, hogy az összes Almási gyerek ingyen tanulhat ott. És ez apósomnak nagyon megfelelt, két fia volt. Mind a kettőt odaadta a nagyapáékhoz, s ott jártak román gimnáziumba. A besztercei éveiről nem tudok. Őneki ebből az volt a haszna, hogy Nyárádszeredán volt járásbíróság, és a régi ügyvédek gyengén vagy nem nagyon tudtak románul, ők mind magyar egyetemet végeztek, és a férjem tökéletesen beszélt románul. Délelőtt segített apósomnak, és délután bejárt az irodákba fordítani románról magyarra, magyarról románra. Így csinálta végig az öt évet. Amikor látta apósom, hogy befejezte az öt évet, és készül a doktorátusra, akkor már mondta: 'Na, nincs már reményem.' Akkor megnyílt előtte minden, és adott pénzt, hogy vegyen magának egy szmokingot és egy lakkcipőt is, mert már úgy kellett ugye, ilyen gallérral meg lakkcipővel menni. És adott [pénzt], hogy béreljen egy irodát. De hát nem olyan sokat: vett egy írógépet és egy olcsó kanapét két fotellel. Apósom ment tovább, ő ült fel a szekérre, a kocsis mellé, és akinek leadta az árut, mindenkinek mondta: 'Ha van valamilyen problémája, van nekem is egy ügyvéd fiam [Maros]Vásárhelyen, menjen hozzá, elintézi magának olcsón.' Meg volt nyitva az iroda, és azután volt az esküvő 1931-ben. De az előtt egypár hónappal nyitotta meg az irodáját. A Főtéren volt az ügyvédi irodája, bérelt két szobát, egy nagy, ötször négy és fél, ötször öt méteres [felület volt]. Fent az emeleten, utcára nézett az ablak. Tulajdonképpen az utolsó pillanatban ment szólni a szüleimnek, hogy el akar venni. Addig mint diák, ki se merte nyitni a száját, pedig hát a szüleim látták, hogy mi járunk össze. De nem voltak ellene, mert nagyon szimpatikus ember volt. És már az első hónapban annyi pénzt kapott, hogy megéltünk.